DECIDIR PER VIURE MILLOR

Enguany La Intersindical centra les seves **reivindicacions** en tres de les principals qüestions que estan afectant les **condicions de vida** de la classe treballadora del país:

Els salaris, l'habitatge i els transports

Ho fem perquè en els darrers 25 anys s'està produint una de les **transferències de renda del treball cap al capital** més grans de la història contemporània.

Aquesta transferència s'ha produït per mitjà d'un procés de **congelació salarial** que ha fet que, a Catalunya, els salaris hagin crescut molt per sota del cost de la vida: avui el salari mitjà és gairebé 6.000 euros anuals inferior al que hauria de ser si hagués evolucionat al ritme de l'IPC, de manera que s'ha acumulat una **pèrdua mitjana de poder adquisitiu** de prop de 64.000 euros per persona treballadora en els darrers 20 anys. Una situació que **s'agreuja encara més en el cas de les dones**, que arriben a percebre 5.500 euros menys a l'any que els homes.

A això s'hi suma un **augment del preu de l'habitatge** de lloguer del 70% i del de compra del 26%. I també cal afegir-hi una desinversió planificada en el transport públic que deteriora les condicions de vida de la majoria: en els darrers 10 anys, **la inversió en Rodalies i Regionals no ha arribat ni a un terç** del que havia pressupostat l'Estat, amb l'impacte conseqüent en temps perdut, costos i qualitat de vida de centenars de milers de treballadors i treballadores.

La productivitat, d'altra banda, **ha augmentat** de manera sostinguda en els darrers anys: només entre 2019 i 2023 ha crescut més d'un 14%, tot i el discurs de la patronal i del govern del PSC que posa el focus en l'absentisme. Un relat que només explica una part molt minoritària de les **baixes laborals** a Catalunya —al voltant del 5%—, moltes de les quals vinculades a la salut mental, que s'han més que **triplicat** en una dècada.

De fet, la **productivitat mitjana** a Catalunya se situa al voltant dels **77.000 euros** per persona ocupada, mentre que el **cost laboral** mitjà no arriba als **39.000 euros** anuals. És a dir, es genera molta més riquesa de la que es reparteix.

Condicions de vida i sobirania

En aquest sentit, cal tenir en compte que el sistema fiscal espanyol grava principalment els fluxos de renda, però no pas l'acumulació de riquesa. Això explica que **el 10% de la població concentri al voltant del 60% de la riquesa** —i l'1% més ric, prop del 28%—, amb patrimonis que pràcticament

no tributen. A Catalunya, aquesta riquesa acumulada podria situar-se al voltant dels 800.000 milions d'euros, en contrast amb un pressupost de la Generalitat que no arriba als 40.000 milions.

Tot plegat configura un context marcat per la **manca de capacitat democràtica de Catalunya per decidir** les condicions de vida de la majoria de la població. Una limitació de primer ordre que impedeix establir un **salari mínim** adequat al nostre entorn social i econòmic —com a mínim de 1.500 euros—, avançar cap a la reducció de la **jornada laboral** a 32 hores per repartir el treball i la riquesa, garantir unes **pensions públiques** dignes que evitin haver d'allargar la vida laboral mentre se'n posa en dubte la viabilitat malgrat la riquesa que es genera, desplegar mesures efectives per assegurar la **vehicularitat de la llengua** catalana o disposar d'una **mobilitat** al servei de la classe treballadora arreu del país.

Som davant d'un **marc polític**, un **sistema econòmic** i un **model productiu** que, sense cap contrapoder que l'aturi, es dirigeix cap a una acumulació creixent de riquesa cada cop en menys mans, a través de **salaris** que no s'adeqüen al cost de la vida, i a través de l'**especulació** immobiliària i la **desinversió** en els serveis públics i la protecció social.

En aquest context, l'**extrema dreta i els qui hi pacten** actuen sense fre per **qüestionar** la protecció social i els serveis públics, **assenyalar** els més vulnerables, estendre la **por** i impulsar polítiques d'**impunitat** —aquí i arreu del món— que consoliden la precarietat, l'espoli, les guerres i les migracions forçades.

Marc Català de Relacions Socials i Laborals

Davant d'aquesta realitat, la **lluita per les condicions de vida** és, també, una lluita per la **democràcia i la sobirania**. Menys capacitat de decidir des de Catalunya implica menys drets col·lectius i menys redistribució de la riquesa.

Per això, cal disposar d'un **Marc Català de Relacions Socials i Laborals** que permeti fixar les regles del joc en funció de les **necessitats de la majoria** i no dels interessos d'una minoria.

I cal fer-ho des de l'**organització** i les **aliances àmplies** de la classe treballadora, bastint el **contrapoder** necessari per disputar el model polític, econòmic i social existent.

La **riquesa** hi és. El que falta és decidir com es **reparteix**.

Perquè només amb més **democràcia**, més **sobirania** i més **organització** podrem garantir una vida digna per a la majoria.

Visca la Classe treballadora!
Visca la terra!

La Intersindical
1 de maig de 2026
Països Catalans